

Het Boek Daniël – Nummer Negenennegentig

De laatste dagen en het oordeel van God: onthulling van profetische inzichten

Jeff Pippenger
2024-02-29

De „laatste dagen” vertegenwoordigen de aankondiging van de opening van het oordeel in de beweging van de eerste engel, en in de beweging van de derde engel wordt de afsluiting van het oordeel aangekondigd. In de „laatste dagen” werd, en wordt, Gods volk verwekt om het oordeel van God te verkondigen, maar om een boodschapper van Gods oordeel te zijn, moet u het oordeel verstaan. Een wezenlijk kenmerk van het Laodiceaanse adventisme, zowel van de geleerde klasse als van de ongeleerde klasse, is dat zij het oordeel van God niet kennen. Alle profeten richten zich meer in het bijzonder op de laatste dagen dan op de dagen waarin zij leefden.

„Elk van de profeten uit de oudheid sprak minder voor zijn eigen tijd dan voor de onze, zodat hun profeteren voor ons van kracht is. ‘En al deze dingen zijn hun overkomen tot voorbeelden; en zij zijn beschreven tot waarschuwing voor ons, over wie het einde der eeuwen gekomen is.’ 1 Korinthe 10:11.” Selected Messages, boek 3, 338.

Alle profeten stemmen met elkaar overeen, zodat hun profetieën alle dezelfde voorstelling geven, en die voorstelling betreft de laatste dagen, die de dagen van het oordeel zijn.

En de geesten van de profeten zijn aan de profeten onderworpen. Want God is niet een God van wanorde, maar van vrede, zoals in alle gemeenten der heiligen. 1 Korinthe 14:32, 33.

Jeruzalem in Ezechiëls visioen, dat in hoofdstuk acht begint, is Gods kerk, namelijk de Laodiceaanse Zevende-dags Adventkerk in de laatste dagen. Hoofdstukken acht en negen van Ezechiël duiden twee klassen van aanbidders aan bij de voltooiing van het oordeel over het huis van God. De ene klasse wordt voorgesteld door de vijftientig oude mannen die zich voor de zon neerbuigen, maar zij die zuchten en kermen over de gruwelen die in de kerk en in het land bedreven worden, ontvangen het zegel van God. In hoofdstuk elf zet Ezechiëls visioen de uitbeelding voort van de bestraffing van de vijftientig mannen die zich voor de zon neerbuigen.

Voorts hief de Geest mij op en bracht mij naar de oostpoort van het huis des Heren, die naar het oosten ziet; en zie, aan de ingang van de poort waren vijftientig mannen, onder wie ik Jaazanja, de zoon van Azur, en Pelatja, de zoon van Benaja, de vorsten van het volk, zag. Toen zei Hij tot mij: Mensenkind, dit zijn de mannen die onheil beramen en goddeloze raad geven in deze stad; die zeggen: Het is niet nabij; laten wij huizen bouwen; deze stad is de pot, en wij zijn het vlees. Profeteer daarom tegen hen, profeteer, o mensenkind. En de Geest des Heren viel op mij en zei tot mij: Spreek; zo zegt de Here: Zo hebt gij gesproken, o huis van Israël; want Ik ken de dingen die in uw gedachten opkomen, elk van hen. Gij hebt uw verslagenen in deze stad vermenigvuldigd, en haar straten met de verslagenen vervuld. Daarom, zo zegt de Here Here: Uw verslagenen, die gij in haar midden hebt neergelegd, die zijn het vlees, en deze

stad is de pot; maar u zal Ik uit haar midden wegbrengen. Gij hebt het zwaard gevreesd; en Ik zal een zwaard over u brengen, spreekt de Here Here. En Ik zal u uit haar midden voeren en u overgeven in de hand van vreemden, en gericht onder u oefenen. Ezechiël 11:1–9.

Jeruzalem wordt aangeduid als de „ketel”, en het volk in Jeruzalem is „het vlees” dat in de ketel, die een pot is, wordt gekookt. Het oordeel over de goddelozen dat door de engelen met de vernietigingswapenen in hun handen wordt voltrokken in de tijd van de verzegeling van de honderd vierenveertigduizend (want Zuster White zegt dat de verzegeling van Ezechiël hoofdstuk negen dezelfde is als de verzegeling van Openbaring hoofdstuk zeven), omvat de waarheid dat de goddelozen uit Jeruzalem worden verwijderd. Bij de spoedig komende zondagswet zal het geestelijke Jeruzalem gereinigd en als een banier boven alle bergen verheven worden.

En het zal geschieden in de laatste dagen, dat de berg van het huis des HEEREN bevestigd zal zijn op de top der bergen, en verheven zal zijn boven de heuvelen; en alle volken zullen derwaarts toevloeien. En vele natiën zullen heengaan en zeggen: Komt, laat ons opgaan naar de berg des HEEREN, naar het huis van de God van Jakob; dan zal Hij ons onderwijzen aangaande Zijn wegen, en wij zullen wandelen in Zijn paden. Want uit Sion zal de wet uitgaan, en des HEEREN woord uit Jeruzalem. Jesaja 2:2, 3.

De reiniging die voor Jeruzalem bij de zondagswet wordt volbracht, is de verwijdering van Laodiceaanse adventisten, waarbij alleen Filadelfische adventisten overblijven. De wettelijke vennootschappelijke structuur is dan voltooid, want de regering van de Verenigde Staten is de controlerende entiteit in de juridische regeling die in 1863 werd getroffen, en wanneer de regering van de Verenigde Staten de zondagsviering aan het land oplegt, wordt de vennootschappelijke structuur van de Kerk der Zevende-dags Adventisten hetzij juridisch ontbonden, hetzij wordt haar naam mogelijk juridisch veranderd in iets in de orde van de Zondagsadventistenkerk.

Wanneer de goddelozen in Jeruzalem door de verderfengelen uit de kookpot worden verwijderd, komt aan de Laodiceese Adventkerk een einde, en wordt de Filadelfische beweging het geestelijke Jeruzalem dat als een banier wordt opgericht. Micha richt zich tot de oude mannen, die Jesaja de spotters noemt die het licht duisternis noemen en de duisternis licht, en identificeert door middel van een vraag dat de oude mannen het „oordeel” hadden behoren te kennen. Zij hadden de tijd van hun bezoek behoren te kennen.

En ik zeide: Hoort toch, o hoofden van Jakob, en gij vorsten van het huis Israëls; komt het u niet toe het recht te kennen? Gij die het goede haat en het kwade liefhebt; die hun de huid afstroopt en hun het vlees van de beenderen; die ook het vlees van mijn volk eet en hun de huid afstroopt; en gij verbreekt hun beenderen en hakt hen in stukken, als voor de pot, en als vlees in het midden van de ketel. Micha 3:1–3.

God had de bedoeling, en heeft die nog steeds, dat Zijn volk van de laatste dagen „het gericht kenne”, en het gericht is geen enkelvoudig begrip. Het is een voortschrijdende geschiedenis, die verschillende elementen en duidelijke merktekenen bezit. Het is een profetische periode die in 1798 begon en voortduurt tot aan het einde van het millennium. Het is zowel onderzoekend als uitvoerend. Het wordt voltrokken over ieder mens die ooit op de aarde heeft geleefd, en ook over

de engelen die uit de hemel werden verdreven. De perioden van het gericht vormen een wezenlijk inzicht voor Gods getrouwen in de laatste dagen, want het antwoord op Micha's vraag luidt: „ja, Israël moet het gericht verstaan.”

Jeremia stelt vast dat de oudsten van Jeruzalem in de laatste dagen de culminatie vertegenwoordigen van een „voortdurende afvalligheid”, zoals voorgesteld door de vier generaties van toenemende opstandigheid, gesymboliseerd door de vier toenemende gruwelen van Ezechiël, hoofdstuk acht. Jeremia stelt vast dat de oudsten verwickeld zijn in spiritualisme, want zij „aanbidden” „de zon, de maan en heel het heil des hemels.” Hij stelt vast dat zij moeten „vallen en niet weer opstaan”, want „zij hebben het woord des Heren verworpen.” Met deze kenmerken stelt Jeremia vast dat het „volk het oordeel des Heren niet kent.”

Te dien tijde, spreekt de HEERE, zullen zij de beenderen van de koningen van Juda, en de beenderen van zijn vorsten, en de beenderen van de priesters, en de beenderen van de profeten, en de beenderen van de inwoners van Jeruzalem uit hun graven tevoorschijn halen; en zij zullen die uitspreiden voor de zon en de maan en heel het heil des hemels, die zij hebben liefgehad, en die zij hebben gediend, en wier navolging zij hebben gevolgd, en die zij hebben gezocht, en voor wie zij zich hebben neergebogen; zij zullen niet verzameld noch begraven worden; zij zullen tot mest zijn op de aardbodem. En de dood zal verkoren worden boven het leven door al de overgeblevenen van dit boze geslacht, die overblijven in al de plaatsen waarheen Ik hen verdreven heb, spreekt de HEERE der heerscharen. Voorts zult gij tot hen zeggen: Zo zegt de HEERE: Zal men vallen en niet weer opstaan? Zal hij zich afwenden en niet terugkeren? Waarom is dan dit volk van Jeruzalem afgefallen met een voortdurende afval? Zij houden vast aan bedrog, zij weigeren terug te keren. Ik heb geluisterd en gehoord, maar zij spraken niet wat recht is; niemand had berouw over zijn boosheid door te zeggen: Wat heb ik gedaan? Ieder keerde zich naar zijn eigen loop, zoals het paard zich stort in de strijd. Zelfs de ooievaar aan de hemel kent zijn bestemde tijden; ook de tortelduif en de kraanvogel en de zwaluw nemen de tijd van hun komst waar; maar Mijn volk kent het oordeel des HEEREN niet. Hoe kunt gij dan zeggen: Wij zijn wijs, en de wet des HEEREN is bij ons? Zie, voorzeker, tevergeefs heeft Hij haar gemaakt; de pen der schriftgeleerden is tevergeefs. De wijzen worden beschaamd, zij zijn verschrikt en gevangen; zie, zij hebben het woord des HEEREN verworpen; wat voor wijsheid hebben zij dan? Jeremia 8:1-9.

In hoofdstuk vijf noemt Jeremia hen die het oordeel des HEEREN niet kennen „dwazen”.

Zwerft heen en weer door de straten van Jeruzalem, en ziet nu, en weet, en zoekt op haar pleinen, of gij een man kunt vinden, of er iemand is die recht oefent, die de waarheid zoekt; dan zal Ik haar vergeven. En al zeggen zij: Zo waar de HEERE leeft; voorzeker, zij zweren valselijk. HEERE, zijn Uw ogen niet op de waarheid gericht? Gij hebt hen geslagen, maar zij hebben geen smart gevoeld; Gij hebt hen verteerd, maar zij hebben geweigerd tuchtiging aan te nemen; zij hebben hun aangezichten harder gemaakt dan een rots; zij hebben geweigerd terug te keren. Daarom zei ik: Voorzeker, dezen zijn gering; zij zijn dwaas; want zij kennen de weg des HEEREN niet, noch het recht van hun God. Jeremia 5:1-4.

In het Laodiceaanse adventisme van de laatste dagen kennen zij die worden voorgesteld als de dwaze maagden uit de gelijkenis van de tien maagden, waarvan Zuster White aangeeft dat deze de “ervaring van het adventvolk” voorstelt, “de weg des Heeren niet, noch het recht van hun God.” In het volgende hoofdstuk duidt Jeremia aan dat “de weg” des Heeren de “oude paden” zijn, maar de dwaze Laodiceaanse adventisten weigeren daarin te wandelen of te luisteren naar het geluid van de bazuin. De “bazuin” is een symbool van oordeel, dat de dwaze Laodiceaanse adventisten uiteraard niet kennen.

Zo zegt de HEERE: Gaat staan op de wegen en ziet toe, en vraagt naar de oude paden, waar toch de goede weg is, en wandelt daarop; zo zult gij rust vinden voor uw zielen. Maar zij zeiden: Wij zullen daarop niet wandelen. Ook heb Ik wachters over u aangesteld, die zeiden: Luistert naar het geluid van de bazuin. Maar zij zeiden: Wij zullen niet luisteren. Daarom, hoort, gij volken, en weet, o gemeente, wat onder hen is. Hoor, o aarde: zie, Ik zal onheil over dit volk brengen, namelijk de vrucht van hun gedachten, omdat zij naar Mijn woorden niet geluisterd hebben, noch naar Mijn wet, maar die verworpen hebben. Jeremia 6:16–19.

Het „kwaad” dat over de „gemeente” wordt gebracht die weigerde te „luisteren naar het geluid van de bazuin” en te „wandelen” in „de oude paden”, waar de „rust” van de late regen te vinden zou zijn, komt wanneer de „gemeente” bij de spoedig komende zondagswet „Zijn wet verwerpt”.

De drievoudige toepassing van Elia duidt op het werk van een boodschapper en een beweging in de tijd van het uitvoerend oordeel, dat aanvangt bij de spoedig komende zondagswet. Nauw verwant aan de drievoudige toepassing van Elia is de drievoudige toepassing van de boodschapper die de weg bereidt voor de Boodschapper van het Verbond. De drievoudige toepassing van de boodschapper die de weg bereidt, duidt op een werk door een boodschapper en een beweging in de tijd van het onderzoekend oordeel. De boodschapper die de weg bereidt en Elia zijn nauw verwante drievoudige toepassingen, evenals de drievoudige toepassing van Rome met de drievoudige toepassing van de val van Babylon, maar zij bezitten belangrijke onderscheidingen die verbonden zijn met het oordeel van God.

De drievoudige toepassingen van Elia en de drievoudige toepassing van de boodschapper die de weg bereidt voor de Boodschapper van het Verbond, hangen samen met twee onderscheiden oordelen die door God worden voltrokken, door middel van Zijn uitverkoren boodschapper en de beweging die zich voegt bij de boodschap van de boodschapper. Deze twee werken hangen samen met twee onderscheiden perioden van oordeel, hoewel er overlap bestaat tussen de symbolen.

Het werk van de derde en laatste Elia staat in verband met het uitvoerende oordeel over de drievoudige vereniging van het moderne Babylon, en het werk van de boodschapper die de weg bereidt, staat in verband met het onderzoekend oordeel en de reiniging van Gods volk. Maleachi hoofdstuk drie wordt ingeleid met het laatste vers van hoofdstuk twee.

Gij hebt de HEERE vermoeid met uw woorden. Toch zegt gij: Waarin hebben wij Hem vermoeid? Wanneer gij zegt: Ieder die kwaad doet, is goed in de ogen van de HEERE, en Hij schept behagen in hen; of: Waar is de God van het oordeel? Zie, Ik zend Mijn bode, en hij zal de weg voor Mijn aangezicht bereiden; en de Heere, Die gij zoekt, zal plotseling tot Zijn

tempel komen, namelijk de Bode van het verbond, in Wie gij behagen scheidt; zie, Hij komt, zegt de HEERE der heirscharen. Maar wie zal de dag van Zijn komst verdragen, en wie zal bestaan wanneer Hij verschijnt? Want Hij is als het vuur van een goudsmelter en als de zeep van de blekers. En Hij zal zitten als een goudsmelter en reiniger van zilver; Hij zal de zonen van Levi reinigen en hen louteren als goud en als zilver, opdat zij de HEERE een offer in gerechtigheid zullen brengen. Dan zal de offergave van Juda en Jeruzalem de HEERE aangenaam zijn, als in de dagen van ouds en als in de vroegere jaren. Maleachi 2:17–3:4.

In de laatste dagen, volgens het getuigenis van Maleachi, is God vermoeid door het Laodiceïsche adventisme dat vasthoudt aan de opstand van 1888. De opstand van 1888 werd voorafgebeeld door de opstand van Korach, Dathan en Abiram, en het leerstellige twistpunt van Korachs opstand was of degenen die kwaad doen, nog steeds rechtvaardig zijn in de ogen van de Heere.

Kora nu, de zoon van Jizhar, de zoon van Kehath, de zoon van Levi, en Dathan en Abiram, de zonen van Eliab, en On, de zoon van Peleth, zonen van Ruben, namen mannen met zich; en zij stonden op tegen Mozes, met enige van de kinderen Israëls, tweehonderdvijftig vorsten der vergadering, vermaarden in de gemeente, mannen van naam. En zij verzamelden zich tegen Mozes en tegen Aäron, en zeiden tot hen: Gij neemt te veel op u, daar de ganse vergadering heilig is, ieder van hen, en de HEERE in hun midden is; waarom verheft gij u dan boven de gemeente des HEEREN? Numeri 16:1–3.

In de laatste dagen is God de Laodiceïsche adventisten moe, die vasthouden aan de opstand van 1957, die eenvoudigweg de manifestatie is van de opstand van 1888, neergelegd in een officiële verklaring. Het boek Questions on Doctrine verankerde de opstand van 1888, die een herhaling was van de opstand van Korach, Dathan en Abiram, overeenkomstig het getuigenis van de engel die zuster White instrueerde dat zij op de conferentie van 1888 moest blijven, om de herhaling van de geschiedenis van Korachs opstand vast te leggen. Tweehonderdvijftig mannen van naam verzamelden zich samen met Korach, Dathan en Abiram tegen Mozes, Gods vertegenwoordiger, in de opstand.

De vijftig mannen die in Ezechiël hoofdstuk acht zich voor de zon neerbuigen, vertegenwoordigen een tiende, of een tiende deel, van de tweehonderdvijftig mannen die reukwerk offerden in de opstand van Korach, Dathan en Abiram, die model stonden voor de leiders van de opstand van 1888, wier leerstellige opstand in 1957 werd geformaliseerd met de publicatie van het boek Questions on Doctrine.

De opstand van Korach, Dathan en Abiram verwierp het „oordeel” dat God had geveld, waarbij Hij uitsprak dat zij veertig jaar in de woestijn zouden rondzwerven. Het Laodiceaanse adventisme begon in 1863 rond te zwerven in de woestijn van Laodicea, nadat zij de Laodiceaanse boodschap hadden verworpen die in 1856 was gebracht, hetgeen het oordeel voortbracht dat zij wegens hun gebrek aan geloof nog vele jaren langer in de woestijn zouden rondzwerven. Tijdens de opstand van 1888 waren zij nog steeds niet bereid de Laodiceaanse boodschap te aanvaarden die door ouderlingen Jones en Waggoner werd gebracht.

Degenen die in 1888 in opstand kwamen, verwierpen niet alleen het geestelijk gezag van de ouderlingen Jones en Waggoner, maar ook het gezag van de profetes Ellen White en tevens het gezag van de Heilige Geest, want zij gaven in hun handelwijze uitdrukking aan de gedachte dat de gehele gemeente in gelijke mate heilig was.

In 1863 waren zij teruggekeerd om te eten met de leugenachtige profeet van Bethel, en daardoor aanvaardden zij uiteindelijk de definitie van verlossing die werd voorgesteld door de opstand van Korach, en vervolgens verankerden zij die valse leer officieel in het boek, Questions on Doctrine. Die leer is een valse definitie van „rechtvaardiging door het geloof”.

De opstand van 1863 was het begin van de verwerping van Millers juwelen, die weerspiegeld werden op de twee tafelen van Habakuk. In Habakuk hoofdstuk twee brengt de „strijd” van vers één uiteindelijk twee klassen van aanbidders voort, die openbaar worden door hun onenigheid over de boodschap die vertoefde.

Zie, zijn ziel die zich verheft, is in hem niet oprecht; maar de rechtvaardige zal door zijn geloof leven. Habakuk 2:4.

Het „geloof” van de „rechtvaardige” in het „betoog” van Habakuk hoofdstuk twee, was gegrond op het „gezicht” dat duidelijk op tafelen geschreven was. In de opstand van 1863 werd de eerste stap gezet om te verwijderen wat op de tafelen geschreven stond, door hen die het geloof van de „rechtvaardige” niet langer bezaten. De opstand van 1863 vertegenwoordigde het eerste zaad van de opstand die uiteindelijk in 1957 een valse definitie van de leer van de rechtvaardiging door het geloof zou verankeren.

Wij zullen deze studie in het volgende artikel voortzetten.

“De Heere zond in Zijn grote barmhartigheid door de ouderlingen Waggoner en Jones een allerkostbaarste boodschap aan Zijn volk. Deze boodschap had ten doel de verhoogde Heiland, het offer voor de zonden van de gehele wereld, nadrukkelijker voor de wereld te brengen. Zij stelde de rechtvaardiging door het geloof in de Borg voor; zij nodigde het volk uit de gerechtigheid van Christus te ontvangen, die openbaar wordt in gehoorzaamheid aan al de geboden van God. Velen hadden Jezus uit het oog verloren. Hun ogen moesten worden gericht op Zijn goddelijke Persoon, Zijn verdiensten en Zijn onveranderlijke liefde voor het menselijk geslacht. Alle macht is in Zijn handen gegeven, opdat Hij rijke gaven aan de mensen zou kunnen uitdelen en aan de hulpeloze menselijke handelende persoon de onschatbare gave van Zijn eigen gerechtigheid zou kunnen schenken. Dit is de boodschap die God gebood aan de wereld te worden gegeven. Het is de boodschap van de derde engel, die met luide stem moet worden verkondigd en vergezeld gaat van de uitstorting van Zijn Geest in ruime mate.” Testimonies to Ministers, 91.

„De waarheid voor deze tijd, de boodschap van de derde engel, moet met luide stem verkondigd worden, dat wil zeggen met toenemende kracht, naarmate wij de grote laatste beproeving naderen.” The 1888 Materials, 1710.

„De tijd van beproeving staat vlak voor ons, want de luide roep van de derde engel is reeds begonnen in de openbaring van de gerechtigheid van Christus, de zonden-vergevende Verlosser. Dit is het begin van het licht van de engel wiens heerlijkheid de gehele aarde zal vervullen.” Selected Messages, boek 1, 362.

„De late regen zal neerdalen op het volk van God. Een machtige engel zal uit de hemel neerdalen, en de gehele aarde zal verlicht worden door zijn heerlijkheid.” Review and Herald, 21 april 1891.